

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

In pragul anului 1940

Incheiem un an sbuciumat și începem altul care, deși plin de taină în detaliile lui, în linii mari tot sbuciumat va fi. În astfel de condiții nu speranța ne va fi sentimentul dominant în actuala trecere într'un nou an, precum nici temerea, deși acestea niciodată nu pot fi eliminate total din sufletul omenesc. N'avem drept să fim prea plini de speranță, căci aceasta ar fi grea nesocotire a realității și ne-ar tempera sângiuna de-a sta treji și de-a ne pregăti, dar n'avem nici dreptul de-a ne teme, mai ales în calitatea noastră de creștini, căci ce poate veni atât de greu ca să nu putem suporta, când știm că viața aceasta este și așa trecătoare?

Starea de suflet cu care avem să întâmpinăm noul an este *voința* neclintită și chiar senină de-a înfrunta orice ne-ar aduce noul an, de-a purta cu bărbăție orice greutate, de-a răspunde îndatoririlor active sau pasive din orice clipă.

Speranța creștină are ca obiect fericirile celeilalte vieți, nu ale celei pământești. Dar speranța aceasta n'are drept de existență decât în funcție de voința noastră de-a ne comporta în viața pământească după regula voită de Dumnezeu. Deci asupra vieții pământești până la limita ei privim și ne aplecăm cu voință și nu atât cu speranță. Ea e obiectul voinței, nu motiv al speranței. Căci chiar dacă împrejurările istorice nu depind în prea mare măsură de noi, comportarea proprie depinde de voia noastră, nu de alți factori. De voia noastră și de harul lui Dumnezeu, se înțelege. Dar harul lui Dumnezeu fără voia noastră nu ne poate ajuta.

Precum n'avem dreptul să sperăm dela împrejurările vieții pământești prea mult, așa n'avem dreptul să ne temem decât doar de noi înșine, să ne temem că nu vom voi, că nu ne vom încorda în împlinirea datoriilor noastre. De noi depinde fericirea noastră viitoare și de noi nefericirea noastră. Prin voia noastră vine viața și moartea noastră. «Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar sufletul nu-l pot ucide, ci temeți-vă mai vărtos de cel care poate să vă piardă și sufletul și trupul vostru în gheenă».

Deci putem spune că principal e nu ce va aduce anul cel nou, ci ce vom face, cum ne vom comporta în împrejurările ce ni le va aduce anul care începe.

În această judecată se cuprinde deodată o nesocotire a ceea ce constituie viața mea în timp, dar și o grozav de înaltă prețuire. O nesocotesc în pretenția ei de a fi în sine totul. Sub acest ipostas privită, viața noastră în timp și viața lumii ne e o adevărată piedecă spre mântuire. Când așteptăm totul dela ea, sau când în afară de ea nu mai așteptăm nimic, ea este nenorocirea noastră. Dar va-

loarea e crește uriaș când o raportează la viața viitoare în legătură cu Dumnezeu. Fiecare clipă pe care o trăesc raportând-o la Dumnezeu își amplifică importanța ei enorm. Căci prin fiecare asemenea clipă se determină caracterul veșniciei mele viitoare. Și cum clipa mea e împletită cu evenimentele largi istorice, e perspectivă și bază de privire și de acțiune pornită din eul meu asupra întâmplărilor exterioare, totul capătă importanță covârșitoare. Dacă le las să treacă fără a le raporta în chip activ la planul ceresc, nici clipele vieții mele, nici evenimentele istorice nu au pentru mine nici o însemnătate, ba dimpotrivă toate îmi vor fi spre pagubă veșnică, toate vor veni să mă judece la marea socoteală dela sfârșit.

Și cum prin faptele mele, prin voința mea fac raportarea fiecărei clipe proprii și a fiecărei întâmplări exterioare la viața viitoare, se înțelege pentru ce important este nu ce se întâmplă în jurul meu, ci cum mă comport, care este atitudinea voinței mele față de ansamblul vieții. Voinței mele i-a dat Dumnezeu privilegiul — care e în același timp o cutremurătoare răspundere — să valorifice pentru mine cadrul istoric al vieții mele, să-i lărgească puterea și semnificația departe peste limitele timpului meu. Veșnicia mea mi-o fac din timpul meu. Nu retrăgându-mă din activarea în timp ajung în veșnicie, precum nu ocolind pe Iisus Hristos în trup omenesc, mă apropiu de Dumnezeu. Prin orice clipă și prin orice timp poți intra, ca printr'o pâlnie care își lărgește tubul, în veșnicie.

Nici o concepție nu dă timpului atâta valoare ca concepția creștină. Concepțiile mistic-extatice — de pildă religiile hinduse — cu fuga lor de timp nu dau nici un preț și nici o consistență lumii istorice. Concepțiile hedoniste și pragmatiste, oricât s'ar părea altfel, nu văd nici ele în timpul vieții unui om, mai mult decât atât, ceea ce e dezolant de puțin.

Creștinismul vede timpul în toată realitatea lui, dar îl prețuiește cu mult mai mult decât e, văzându-l cum își amplifică fiecare clipă în viața veșnică.

Cum se face că are viața noastră în timp, valoare veșnică? Ce afinități posibile are ea cu veșnicia, pentru a le păstra în veșnicie, sau pentru a determina prin ele veșnicia?

Evangelhia ne spune că motivele cari vor aduce unora viața veșnică vor fi faptele lor de iubire cătră semenii, săvârșite în conștiința raportării lor la Iisus Hristos.

În baza acestei învățături a Evangelhiei putem spune că viața veșnică întemeindu-se pe fericirea comuniunii iubitoare cu Dumnezeu și semenii, pentru starea aceasta de comuniune omul trebuie să se pregătească încă

de aici. Viața în timp e cadrul în care facem sufletul să se manifeste, să comunice cu alții, să-i ajute, să-i iubească, să-i miluiască, e cadrul în care eul se deschide spre exterior, înfloreste din virtualitățile sale, își câștigă calitatea de a fi deschis, de-a fi în comuniune, cadrul în care s'a exteriorizat într'o bogăție de culori, de splendori morale, de fapte, cari sunt ca tot atâtea crengi înverzite ale unui trunchiu. Un astfel de suflet se duce în viața viitoare cu această habitualitate de-a fi deschis în comuniune și cu nenumăratele raze morale ale manifestărilor ființii sale, cari sunt tot atâtea brațe prin care se îmbrățișează în comuniune cu celelalte.

Acela însă care în cursul vieții pământești s'a zăvorât în sine, n'a trăit așadar în realitatea timpului, nu s'a exteriorizat în fiecare clipă într'o manifestare generoasă, n'a izbucnit în timp și timpul în el, acela nu se va putea bucura de fericirea comuniunii în viața viitoare, căci duce cu sine habitualitatea închiderii în sine care

se învârtoșează tot mai mult pe măsură ce trece, deci ia un caracter definitiv și învârtoșat în viața cea de veci. Acela nu-și va vedea sufletul desfășurat în splendorile faptelor de pe pământ, nu va avea ce contempla nici la sine, nici la alții, căci toate ale lui au avut o direcție introversă.

A trăi în timp înseamnă a fi cu privirea spre îndatoririle sociale ale fiecărei clipe, a privi spre semenii tăi și a te manifesta cătră ei în fapte de iubire. Numai trăirea în timp îți deschide deci porțile veșnice.

Și cu cât sunt greutatele unui timp mai mari, cu atât faptele noastre de iubire sunt mai bine venite, iar producerea lor vădește o mai puternică deschidere a sufletului nostru, potrivit cu care și fericirea ce vom fi în stare s'o gustăm în viața de veci va fi mai mare.

Nu știm ce ne va aduce anul care vine, dar sigur e că putem face din el treaptă spre Dumnezeu.

D. STĂNILOAE

ANUL 1939

(=) Anul expirat, frământat de mari griji și agitații, a fost un an de pregătire și de progres.

Ni-a ursit, firește, multe dureri; dar, în același timp, a sămănat și rare bucurii pentru neamul și pământul românesc.

Desprindem, sumar, câteva fapte și întâmplări din cronica acestui an, întru cât ele ating, mai mult sau mai puțin, problemele bisericii și ale credincioșilor săi.

La împlinirea unui an

Împlinindu-se, în 27 Februar, primul an dela sancționarea *Constituției* celei noi, poporul român din Ardeal, Banat, Crișana și Maramureș s'a întrunit la aniversare în *Alba-Iulia*, sub conducerea celor doi mitropoliți ai Ardealului: I. P. S. mitropolit *Nicolae* dela Sibiu și I. P. S. mitropolit *Alexandru Niculescu* dela Blaj.

Ca și la 1 Decembrie 1918, adunarea a fost una din cele mai impunătoare manifestări ardelenesti și o afirmare hotărâtă a voinței poporului de a rămânea între hotarele actuale ale pământului românesc.

Când la radio au răsunat cuvintele *Suveranului*, întreaga asistență, dela adunarea din cetatea lui Mihai Vodă Viteazul, s'a descoperit cucernică și a întins brațele în semn de salut: glasul Monarhului era glasul poporului.

Tot astfel, cuvântările strălucite ale înalților prelați, dela Sibiu și Blaj, au fost acoperite de ovații și lungi urale. —

Cu acel prilej, în capitala țării, în sala *Tronului* și în prezența *Suveranului*, a *Moștenitorului de tron*, a consilierilor regali, a membrilor guvernului și a alor distinsse persoane, a ținut regretatul *Armand Călinescu* o luminoasă cuvântare, urmată de înălțătorul răspuns al M. Sale Regelui. *Toți românii*, a zis *Suveranul*, *trebuie să creadă fără șovăire în viitorul Țării și toți trebuie, deci, să fie alături de con-*

ducătorii statului pentru înfăptuirile ce le cer zilele de mâne. Credința e singura salvatoare, și această credință trebuie să fie în sufletul tuturor. —

Adunarea națională din ziua aceea, la *Alba-Iulia*, a mai ascultat, cu vii aprobări, cuvântarea, în afară de program, rostită de dl profesor universitar, *O. Ghibu*, care s'a făcut interpretul cuvintelor de pe tablele purtate în adunare de poporul venit din toate unghiurile Ardealului, — table ce purtau inscripția: „*Avem un Dumnezeu, Sântem un neam, Dorim o Biserică*”.

Eu socotesc, — a zis vorbitorul — drept trebuință de neînălțurat, ca în timpul cel mai scurt poporul român să ajungă și la unitatea de credință religioasă; să ne adresăm dar *Suveranului*, rugându-L să cheme din nou poporul român la *Alba-Iulia*, ca să pecetluască pe veci unitatea noastră religioasă.

Fostul Patriarh Noul Patriarh

Fericitul Patriarh *Miron*, întâiul Patriarh al României, a trecut, în 6 Martie 1939, cătră cele veșnice, văduvind scaunul de Arhiepiscop al Bucureșilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României.

Fiu de țăran fruntaș din *Toplița* ardelenă, și-a slujit neamul și țara, începându-și activitatea ca smerit învățător de școală primară și sfârșind-o ca Patriarh al țării întregite și prim-ministru al guvernului M. Sale Regelui *Carol II*.

Celce s'a ridicat la această treaptă, cea mai înaltă a bisericii și a țării, nu putea fi om de rând, ci omul înzestrat de Domnul cu cele mai alese calități sufletești, care i-au dat puțința unor înfăptuiri pilduitoare pentru toți conducătorii, mari și mici, devotați Țării și Tronului.

Și nu numai în lăuntrul țării și-a manifestat grija neîntreruptă, timp de o jumătate de secol, pentru binele bisericii și al

credincioșilor ei, — întemeindu-le biserici, mănăstiri și alte multe așezăminte de seamă, — ci și dincolo de granițele țării a căutat și a știut să smulgă respect și simpatii pentru întreg neamul și poporul românesc.

Biserica noastră ortodoxă s'a afirmat astfel, prin Fericitul său slujitor, ca un factor de cel mai neprețuit folos, în zile bune și în zile rele, și ca un reazăm de căpetenie al Patriei și al Tronului, în toate încercările grele ale sorții. Milostivul Dumnezeu să dăruiască sufletului celui dus dintre noi odihnă în șirurile dreptilor!

— Marele colegiu național, format din membrii Sfântului Sinod și din reprezentanți ai clerului și poporului dreptcredincios, întrunindu-se în 30 Iunie 1939, au chemat, prin alegere, la scaunul vacant de patriarh al României pe I. P. S. Sa **Nicodim Munteanu** dela Sfânta mitropolie a Moldovei și Sucevei la înalta vrednicie de Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al bisericii ortodoxe române; ear Suveranul, în ziua de 5 Iulie 1939, a întărit alegerea canonică, și a dat investitura regală, încredințându-i, „după pravila și rândueală”, toiagul de Arhipăstor și Patriarh al țării românești.

În scrisoarea irenică, trimisă, după alegere și investire, tuturor Bisericilor ortodoxe surori, I. P. S. Patriarh Nicodim declară că în deosebi dorește să slujească: pentru păstrarea sfintei credințe ortodoxe; pentru desvoltarea necurmată a legăturilor frățesti între sfintele biserici pravoslavnice; pentru lămurirea stăruitoare a chestiunilor de credință și practică, de interes obștesc pentru biserici, și pentru înălțarea de rugăciuni și luarea de măsuri în vederea întăririi păcii între popoare. „Pentru toate acestea — spune I. P. S. Sa — credem că avem nu datorie, ci însăși poruncă dela Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca să ne iubim unii pe alții, ca într'un gând să mărturisim și să ne ajutăm în tot ceasul spre ducerea la limanul cel mântuitor al Sfintei noastre Biserici”.

Cum vedem din răspunsurile date, Epistola irenică a fost primită în toate localitățile) primită cu multă bucurie și cu urări de bine pentru noul patriarh și pentru întreg poporul credincios din România.

În postul de mare și grea răspundere, — având tot concursul celorlalți înalți chiriarihi, precum și sprijinul neșovăelnic al conducătorilor din fruntea țării, — I. P. S. Patriarh Nicodim va putea răspunde din plin misiunii ce i s'a încredințat.

Oastea Domnului

se dovedește, și în anul acesta, ca o mișcare adânc religioasă în viața bisericească a poporului și în preocupările păstorilor săi sufletesti.

Oastea Domnului continuă să stătoarească o vie legătură între păstor și păstorii. Ear, ca mijloc de misionarism, în combaterea sectelor și a altor primejdii și neajunsuri din viața satelor, se poate afirma că acest organism, tânăr și viguros, săvârșește adevărate minuni.

Forul cel mai înalt al bisericii, Sf. Sinod, a recunoscut societatea misionară „Oastea Domnului”. Dacă mai adăogăm, că în fruntea mișcării religioase vedem pe însuși Ierarhul mitropoliei Ardealului, susținut de o seamă din cele mai distinse personalități preotești și mirenești, deșteptarea duhovnicească, la o viețuire întru Hristos, se intrupează tot mai întins și tot mai profund în inimile creștinilor.

Statul și sectele

Ministerul cultelor și artelor, răspunzător de supravegherea vieții religioase în stat, a luat hotărâri și în 1939 privitoare la asociațiile religioase din țară.

Hotărârile luate nu au în vedere asupra cuiva, — cum afirmă unii sectari, — și nici restrângerea libertății de conștiință religioasă a cetățenilor, — cum spun alții, — ci, pur și simplu, urmăresc *păstrarea și întărirea ordinii și liniștii în stat.*

Deciziunea ministerială din 1939 (Nr. 31.999) precizează două categorii de asociații sau secte: în categoria întâi se înscriu următoarele secte: penticostaliștii, tremurătorii, biserica Iul Dumnezeu aposto-

lică, pocăiții, nazarinenii, adventiștii reformiști, secerătorii, hlăștii, inochentiștii, ști-liștii și asociațiile mileniste; — toate acestea se declară de *nerecunoscute* în stat.

A doua categorie cuprinde pe cele *recunoscute*, care sânt: baptiștii, adventiștii de ziua a șaptea, și creștinii după Evanghelle.

Ceice au prilej să cunoască de aproape activitatea sectară, periculoasă fără deosebire, cred că era cu mult mai nimerit dacă și sectele arătate în categoria a doua ar fi fost trecute la — *categoria cea dintâi.*

Și unii, și alții, dintre sectari, se socotesc între sine frați și se ocrotesc împreună, într'o formă sau alta. La ce să-i despărțim?

Pe uscat, în aer, și pe mări...

Războiul între Anglia-Franța și Germania s'a declarat în ziua de 3 Septembrie. Activitatea războinică pe uscat n'a înregistrat, până acum, din fericire, lupte formidabile pe întinsul front dela vest.

Soldații, prinși în dansul macabru, desvoaltă totuși, ziua și noaptea, acte de eroism, pe vreme de frig și ploaie, vânt și ninsoare.

Învierșunat și sângerose curge războiul pe mări. Minele și submarinele sporesc zilnic marelă număr al vaselor scufundate. Ear în văzduh zboară bombele cu foc cumplit, în care cad, prea adese, și jertfe nevinovate de acest joc al distrugerii îndârjite...

Pe frontul dela nord s'a deslănțuit războiul între filandezi și ruși; cei dintâi opun o rezistență învierșunată.

Soldații ai țării noastre românești, la chemarea Suveranului străjuesc, cu lăpdare de sine, de-a lungul frontierelor patriei. Jertfe lor, când stau departe de cei de acasă și de rosturile gospodărești, nu pot fi trecută sub tăcere; — ele, dimpotrivă, ne impun îndatorirea de a sprijini, în deosebi cu fapta, familiile lor ca să nu sufere frig și lipsuri. Din înalta grijă a M. Sale Regelui s'a orânduit o largă acțiune de ajutorare.

În urmare, mitropolia noastră a dat preoților, — pe lângă îndrumările cerute de împăratul excepționale, — și unele povățuiri în chestiunea organizării de ajutoare pe seama tuturor familiilor strămtorâte ale concentraților, revărsând neîntârziat asupra lor faptele grăitoare ale îndurării creștinești...

Dacă totuși gândurile noastre se întorc spre hora morților, care s'ar putea întinde în proporții neînchipuite, sfânta biserică ne sfătuește să ne apropiem mereu smeriți de altarul ei, rugându-ne cu toată căldura inimii, ca Dumnezeu cel mare și bun să lumineze, așa cum trebuie, mintea tuturor aleșilor chemați să lucreze pentru pacea și fericirea popoarelor ce stăpânesc.

† Armand Călinescu (1893—1939)

Biserica noastră și întreaga suflare românească, iubitoare de neam și țară, au luat cunoștință, cu toată durerea și indignarea de omorârea fostului prim-ministru **Armand Călinescu**, răpus, în 21 Septembrie, de o ceată de ucigași cu mintea răătăcită.

Cu acest prea jalnic prilej înalții noștri păstori sufletesti s'au adresat întregului cler ortodox român, cerând preoțimii să lumineze pe credincioși despre datorile de împlinit față de legile țării, trezind în sufletele lor „sentimentele de pace, de limpezire morală și de iubire unii față de alții”.

Activitatea aceasta a clerului, și nu mai puțin colaborarea factorilor din fruntea țării, să ne ferească pe viitor de asemenea fărâdelegi!

Tărnosiri

Sărbători mângăetore de suflete, prin sfințiri de biserici, s'au desfășurat în numeroase părți ale mitropoliei noastre.

Încetăm, la acest loc, misiunea arhierască, în *Zarandul* de odinioară, îndeplinită de I. P. S. **Nicolae** al Ardealului, în zilele de 13—16 Octomvrie, când a sfințit bisericile din Brad, Ruda și București (satul zărândean vestit, odată, pentru fructele sale mult căutate).

Ținutul din Munții Apuseni ardele-nești, „care a știut să scrie cele mai multe

și mai dureroase pagini de istorie națională”, a salutat pe înaltul chiriarih cu toată însuflețirea și recunoștința pentru părinteasca îndrumare și binecuvântare de care s'a împărțit.

Păr. consilier arhiepiscopesc, *Tr. Scorobef*, de față fiind la această misiune arhierască, și-a exprimat (Tel. Rom. Nr. 44) în cuvinte avântate, și foarte adevărate, impresiile din „regiunea destinelor istorice”. Poporul acestei regiuni, amenințat de calamități sociale, economice, morale, este vrednic — spune P. C. Sa — de o soarte mai bună pentru suferințele ce le-a îndurat cu eroism și pentru viitorul țării și al neamului.

Problema românilor de acolo este de cea mai urgentă actualitate. Statul național, Biserica și toți oamenii de bine, răspunzători pentru soarta poporului băștinaș, sânt chemați să o rezolve, călcând pe urmele înaintașilor noștri iubitori de lege și neam.

Semnului dat, la această ocazie, de celce a căutat să pătrundă mai adânc în sufletele zărândienilor, merită negreșit toată luarea aminte și bunăvoința factorilor cărora li s'a adresat.

Publicațiile dela Sibiu

În „Seria teologică”, — dar și în afară de aceasta, — se urmează, insistent și fără sgomot, activitatea, care onorează pe inițiatorul ei și pe harnicii purtători de cînde. Intre cele de curând apărute, critica ziarelor scoate la iveală în deosebi lucrarea purtând titlul de *Mireni în Biserică*, publicație datorită păr. Dr. Liviu Stan, prof. la Academia teologică „Andreiană”. Cartea conține expuneri obiective și documentate, care merită deplin să fie citite de clerici și mireni doritori să se lămurească asupra canonicității și utilității organizației de astăzi a bisericii ort. române.

Aceleași bune păreri s'au rostit și la apariția cărții (din Seria amintită): *«Hristos și mântuirea sufletescă a orășenilor»* de păr. Dr. Spiridon Cădea, consilier arhiepiscopesc. O carte neapărat de trebuință, în deosebi pentru preoți în munca lor de *«Ortodoxie și Româanism»*, cartea de doctrină ortodoxă și românească a Păr. Rector Dr. D. Stăniloae.

Serviciul Social Straja Țării

Doă instituții care, conduse cu răvnă și înțelepciune, vor da puternic concurs bisericii și școlii românești.

Deocamdată legea Serviciului Social (publicată în Oct. 1938) este suspendată, ear activitatea Serviciului va fi reluată sub altă formă.

Biserica, de alt fel, a săvârșit totdeauna „serviciu social”, prin îndrumările sale morale, prin ocrotirea bolnavilor, prin purtarea de grijă a orfanilor, prin sprijinirea săracilor, și altă activitate pastorală.

Straja Țării se bucură de un program, în care creșterea religioasă este o îndatorire pentru toată tinerimea școlară. Preotul, ca profesor de religie în școlile primare și secundare, primește un larg cerc de lucrare catehetică.

Programul străjeresc cere: rugăciuni cântate în comun, învățături evanghelice talmăcite pe scurt, vizitari de sf. locașuri și locuri istorice din trecutul nostru religios, spovedirea și cuminecarea străjerimii la Crăciun și Paști... Eată drumul ce duce la întărirea vieții creștine în tineret.

Preotul catihet, mai ales dacă a urmat cursul de pregătire specială pentru conducători străjeri, va avea negreșit destoinicia trebuitoare de a sădi cu succes toate aceste semințe în sufletele primitoare străjerești.

Episcopia Timișoarei

Noua episcopie bănățeană a luat ființă prin Decretul-lege din 2 Noemvrie 1939. Formată din 9 protoepiscopate, care aparținuseră episcopilor dela Arad și Caransebeș, episcopia Timișoarei are peste 200 de mii suflete.

P. S. episcop **Andra** al Aradului, conform mandatului primit dela I. P. S. Mitropolit **Nicolae** al Ardealului, a luat primele măsuri în vederea organizării noului așezământ bisericesc. Consiliul eparhial,

numin mod provizoriu, a împărțit eparhia în 10 circumscripții electorale, stabilind datalegerilor pentru adunarea eparhială pe zilele luni ale anului 1940. Așa, că alegerea de episcop se va putea face în Marț acelaș an.

Se bucură bănățenii din toată inima, și cei împreună se bucură toți bunii ortodoksi din întreaga noastră țară mărită.

Să mulțumim cucernici bunului Dumnezeu și prea înțeleptului nostru Rege, pentru că ni s'a dat să vedem reinviată o cetăe bănățeană a ortodoxiei.

Sedință solemnă

ăinut, în 25 Noemvrie 1939, Senatul, când patru întâia oară **Măria Sa Marele Voievod Mihai** de Alba-Iulia, moștenitorul tronului, a luat parte, ca senator de drept, la ședințele maturului Corp.

În istorica ședință, — la care sânt prezenți: consilierii regali, membrii guvernului, înalții chiriarihi, membrii camerei deputaților ș. a., — Marele Voievod după depunerea jurământului, a rostit prima Sa cuvântare în Senat, zicând: *Azi imi dau mai bine seamă ca ori când de îndatoririle ce le am de împlinit ca Principe moștenitor de tron și ca român. Vă asigur că voi urmări cu tot interesul și cu toată atențiunea lucrările Maturului Corp. Doresc ca prin aceasta să dau încă o dovadă despre hotărârea mea de a face tot ce-Mi stă în putință pentru a răspunde așteptărilor țării și a răsplăți străduințele de fiecare clipă pe care iubitul Meu Părinte le face pentru a mă apropia cât mai mult de vrednicia iluștrilor Mei străbuni.*

Senatul întâmpină cu lungi ovații cuvintele Marelui Voievod.

Pomenire

În toate eparhiile Mitropoliei noastre se continuă, cu recunoscătoare evlavie, an de an, comemorarea strălucitei figuri a neuitatului mare ierarh **Andrei Saguna**, ctitorul acestei Mitropolii.

În ziua de pomenire a Sf. Andrei, apostolul Domnului, 30 Noemvrie 1939, s'au săvârșit pioase manifestări în centrele mitropoliei înveterându-se, la aceste ocazii, părți din uriașa lucrare, izvor de lumină, a nemuritorului arhieru.

Pomenirea binecuvântată s'a desfășurat în parastasele din parohii, precum și în cadrul festivităților, organizate la Academii noastre teologice, licee și școli normale confesionale, în prezența unui mare număr de intelectuali înțelegători ai vredniciei neîntrecutului îndrumător și creator.

În ziua de frăție și libertate

Sărbătorirea aniversării celui de al 21-lea an dela proclamarea unității naționale la Alba-Iulia, — în al doilea an de nou regim, — s'a prezentat ca o deplină solidaritate și înțelegere între filii aceluiaș neam, începând — cum grăește poporul — „dela vlădică până la opincă”.

Grija iubitelui nostru Suveran a chemat la colaborare, sănătoasă și rodnică, toate energiile neamului, spre a desăvârși astfel munca de inoie și întărire a țării, pe care vrem să o păstrăm liberă și neatărnătoare față de orice încălcare dușmană.

La 1 Decemvrie, în cetatea lui Mihai Viteazul, poporul român, conștient de libertatea sa scump plătită, s'a înfățișat așa cum cere simbolul de *unitate* al istorice cetăți: cu toții sub acelaș steag.

Tot după un an

A trecut, în Decemvrie, anul dela întemeierea *Frontului Renașterii Naționale*, care a luat ființă în scop de reorganizare a statului în cadrul constituției din Februar 1938.

Țara a răspuns cu generală însuflețire la chemarea ce i s'a făcut; ear rezultatele dobândite îndreptătesc deplin încrederea în acest organism de muncă patriotică în consolidarea internă a statului.

Preocuparea Frontului, în actualele împrejurări, este întărirea *solidarității* naționale în jurul Suveranului.

Acțiunea de premenire *spirituală* se continuă, — alături de pregătirile înarmate ale lumii.

Membrii din F. R. N. au dreptul și datorie să grăiască și să arate la forurile

chemate orice abuzuri ale celor ce, nici în organizarea de astăzi, nu sânt destoinici să-și schimbe nărvul de altă dată.

Dacă domni membri vor tăcea, această tăcere nu va fi de aur.

Rol precumpănitor în mișcarea de înnoire, pornită prin F. R. N., revine, de sine înțeles, preoștii, slujitoare la altarul Domnului și la altarul nației.

Bisericele ortodoxe adelene, înzestrate cu elemente tot mai destoinice, ca străjuitoare a credinței străbune, vor desfășura și pe terenul național și social activitatea arătată de mai mari țării. —

Înțelegători, și la înălțimea vremilor, minoritarii noștri au intrat dela început în rândurile Frontului. Prezența și colaborarea lor, pentru dezvoltarea armonică și asigurarea viitorului acestei țări, sânt întâmpinate pretutindeni cu sentimente de mare simpatie.

Imprumut național

În scop de-a întregi înzestrarea bravei noastre oștiri, și, în același timp, pentru a da puțină plasării capitalurilor în valori mobiliare pe termen scurt, s'au emis în Decembrie «Bonuri pentru înzestrarea armatei», — bonuri purtătoare de dobândă și rambursabile „al pari”.

Contribuirile, prin subscrierea acestor valori, însemnează, în mijlocul evenimentelor actuale, apărarea căminelor noastre, a vieții, a tradiției, a libertății, a religiei și a tuturor bunurilor moștenite din strămoși.

Cler și popor, fără excepție, din priosul lor, își oferă cu drag obolul, zicând: *Armata înainte de toate!*

Biserica în cuvântările Suveranului

În Mitropolia Moldovei și în noua mitropolie a Olteniei au fost aleși, învestiți și instalați doi dintre ierarhii de mare prestigiu ai clerului ortodox român: II. PP. SS. LL. Irineu Mihălcescu și Nifon Criveanu, recunoscuți în largi cercuri prin calitățile lor culturale, morale și misionare, care fac podoaba adevăratului preot.

La ceremonia investirii nollor mitropoliți, în ziua de 12 Decembrie 1939, M. Sa Regele a ținut, ca și la investiriile precedente ale arhierilor ortodocși, o cuvântare dintre cele mai luminoase, menită să slujească, drept meditare și învățătură bogată tuturor acelor, cari au oarecare rol în făurirea și refacerea bunului mers în treburile țării.

Biserica ortodoxă română este astăzi cea mai mare a Răsăritului. Situația aceasta îi impune îndatorirea de a se înălța la o spiritualitate corespunzătoare vremilor schimbate. De aceea Suveranul caută stăruitor să sprijinească această biserică, să o consulte, făcând să fie slujită de cele mai valoroase puteri românești. Suveranul amintește apoi misiunea internă a Bisericii de a readuce, la căminul încălzitor de suflete al ei, „până și ultima oaiă rătăcită... și ultimul fiu risipitor”. M. Sa Regele a spus, pe bună dreptate, că poporul, când pierde credința, a intrat pe drumul pierii.

Subliniate trebuie și cuvintele regale, care ne spun limpede:

«Toate interesele României și ale neamului românesc sânt și interesele bisericii. Biserica, apărând România și românismul, se apără pe ea însăși. Deci, pe lângă ostașii cu armele cari ne apără cu trupul lor granița și la cari ne gândim totdeauna cu nesfârșită dragoste și recunoștință, trebuie în orice clipă să fim apărați de ostașii sufletului».

Cetiți și recetiți cuvântul Regelui dela 12 Decembrie.

Premiu de virtute. Academia Română a decernat premiul de virtute „Al. Mavrogheni”, de o sută mii lei, societății „Leagănul Sf. Ecaterina” pentru valoroasa operă de asistență socială înfăptuită de această vrednică instituție. Societatea, patronată de M. Sa Regele, e înființată de dnea Catarina Cantacuzino și Irina Ghica în anul 1897 cu scop de a combate mortalitatea infantilă. Astăzi are un mare pavilion în București, cu 400 de paturi, și mai are la țară alte așezăminte de caritate.

Suveranul a serbat Nașterea Mântuitorului între ostașii și poporul dela granița de vest a țării

Majestatea Sa Regele Carol II, însoțit de Măria Sa Mihai, Mare Voevod de Alba-Iulia, și de o seamă de înalți demnitari a ținut să prăznuască întâia zi de Crăciun în mijlocul trupelor de pe granița apuseană.

Regele și Principele Moștenitor, fără a da de veste, au sosit, pe linia de vest, ca să se închine împreună cu ofițerii și soldații, în fața misterului Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Bucuria creștinească și națională, a voinicilor de sub steaguri și a întreg poporului devotat Stăpânului și Apărătorului pământului românesc, nu dovedea altceva, decât faptul că sânt gata cu toții la suprema jertfă dacă va fi nevoie.

Autoritățile bisericești, civile și militare, atât la Oradea cât și la Cluj, au întâmpinat cu ovatiuni și urale sosirea Suveranului și a Fiului Său.

La Oradea, P. S. Sa episcopul Dr. Nicolae Popoviciu a rostit următoarele: **SIRE**, — Conștiința românească dela granița de Vest a țării trăește clipe de adâncă bucurie religioasă și națională. Căci astăzi, deodată și împreună cu Domnul cerului — Cel născut în peștera Vit-leemului pentru a noastră mântuire, — a venit la hotarele țării Majestatea Voastră, Stăpânul și Apărătorul pământului românesc.

Nici o instituție fundamentală a țării n'a scăpat grijei atotcuprinzătoare și îndrumării efective a Majestății Voastre.

Biserica Vă slăvește, Sire, ca pe ctitorul de episcopii și mitropolii, ca pe binevestitorul unor vremuri, pe care le doriți dominate de o înaltă și activă spiritualitate creștină în toate manifestările vieții publice și particulare.

Școala Vă laudă ca pe încercatul îndrumător al unui învățământ adaptat nevoilor speciale ale sufletului românesc și ca pe înțeleptul pedagog al unei educații, temeluită pe netrecătoarele norme religioase-morale.

Armata cu bucurie Vă mărește ca pe Acela care cu neadormită grije și nenumărate jertfe o înzestrați și organizați pentru ceasurile marilor și supremelor încercări.

Țara Vă binecuvintează ca pe făcătorul de pace.

Instituțiile de lumină ca pe un nou și strălucit Brâncoveanu al Culturii vă vestesc, privind către Tronul Majestății Voastre, Tron, pe care cu atâta strălucire și glorie îl împodobeste Majestatea Voastră, prin înțelepciunea profundă și prin iubirea fără seamăn către poporul nostru românesc.

Din adâncul sufletului rog pe bunul Dumnezeu, să dăruiască mulți ani Majestății Voastre, călăuzitor înțelept și luminat al destinului neamului românesc.

— Au urmat vorbirile celorlalți reprezentanți ai autorităților locale.

Răspunzând tuturor, Suveranul a ținut următoarea cuvântare:

DOMNILOR,

Din adâncul sufletului mulțumesc pentru frumoasele cuvinte și caldele urări — și pot adăoga: pentru sentimentele atât de înalte, cu care M'ați întâmpinat în această creștinească sărbătoare aci în acest oraș deștrajă a graniței noastre.

Este o împreunare care poate unora să le pară curioasă. Azi este proslăvirea Acelui care a predicat pe întinsul omenirii pacea și buna înțelegere între oameni, și în aceeași zi Eu să viu în mijlocul celor care poartă arme ucigătoare...

Însă scopul oștirii mele nu este de a răvni la ceea ce nu este al nostru, ci este ca într-un gând de pace să păzească hotărâta ceea ce este românesc. De aceea am ales această zi de

creștinească sărbătoare, ca să viu și să aduc, iubiților Mei ostași, urările cele mai calde și o rază de încredere din sufletul Meu, sufletului lor.

Cu aceste gânduri, tuturor celor din acest frumos ținut al Bihorului le spun, mulțumindu-le încă odată pentru cuvintele lor, să le dea Dumnezeu pace și „La mulți ani!”...

M. Sa Regele luând prânzul la masa soldaților a rostit următoarele cuvinte:

«Ostași, — ridic paharul Meu în sănătatea acelor care stau din tot sufletul de veghe la hotarul țării, și le spun tuturor: **La mulți ani!**»

În vremea mesei ostașii au cântat colinde, iar Moș Crăciun li-a împărțit daruri.

În aceeași zi, după amiază, Suveranul a venit la Cluj, unde a fost salutat cu omagială însuflețire de clujeni și de săteni sosiți din comunele învecinate.

Omagiul bisericii noastre l-a adus P. S. Sa episcopul Nicolae Colan, zicând următoarele:

Obșteasca bucurie, care ne încălzește și ne luminează sufletele astăzi, își are obârșia într-o îndoită sărbătoare: A Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos și a prezenței Majestății Voastre printre noi; a arătării Domnului din Cer, și a arătării Domnului nostru de pe pământ.

Din mijlocul luminatului praznic care ne covârșește inimile, îngăduiți-mi, Sire, să vă înfățișez omagiile sentimentelor de adâncă admirație și de neclintită credință ale clerului și poporului drept credincios din eparhia Vadului, Feleacului și Clujului, rugând pe bunul Părinte ceresc să Vă aibă pururea în Sfânta Sa pază și să Vă rânduiască îndelungată, pașnică și glorioasă Domnie. —

Cuvântări au mai ținut dnl: Dr. Coriolan Tătaru, rezident regal; reprezentanții diferitelor culte; generalul Gh. Florescu, în numele armatei; Dr. I. Pap, aducând omagiul magistraturii; I. Agârbiceanu, în numele parlamentarilor; rectorul universității Tr. Ștefănescu-Goangă; primarul municipal S. Bornemisa, prof. G. Sofronie; Ana Sofia Meteș, în numele femeilor române din Ardeal, Dr. I. Moldovan reprezentând «Astra» ș. a.

Răspunsul Suveranului:

„DOMNILOR,

Adânc mișcat de foarte caldele cuvinte ce mi-au fost rostite cu prilejul acestei scurte vizite în inima Ardealului, țin — înainte de toate — să mulțumesc tuturor vorbitorilor din adâncul sufletului Meu, pentru cele ce Mi s'au rostit.

Am avut deosebita bucurie de a vedea, din toate aceste cuvinte, desprinzându-se un înălțător gând: un gând care, sunt convins, că nu se leagă numai de ziua de astăzi, care e ziua Nașterii Făuritorului păcii, ci este un gând ce izvorăște din adâncul sufletului dv.

Mi s'a vorbit de ideea de pace, și când s'a spus vorba de „pace”, am dorit să văd în ea o idee de bună înțelegere, de bună conviețuire a tuturor locuitorilor acestui pământ. În ideea de pace am dorit și doresc să văd ideea formării din ce în ce mai puternice în acest popor a unui singur mănunchiu, în care să fie o singură gândire, o singură credință.

Dacă astăzi ostașii cu armele în mână păzesc granițele noastre, să aibe ei totdeauna această credință și să poată vedea că în spatele lor este un singur popor, o singură credință, o singură dorință.

Și că aceste cuvinte, în această sală istorică, să răsune și mai profund pentru inimile tuturor, facă-se ca această sărbătoare creștinească să reverse și mai puternic asupra popo-

rului Meu, acest gând salvator. Nu-mai prin unire și dragoste între frați se poate năzui la mai bine, la mai mult și la veșnicie. Așa să fie! La mulți ani tuturor!».

Masa a fost luată, seara, la Regimentul 3 de Transmișuni. În sală se aflau detașamente din toate regimentele garnizoanei. La fiecare masă un ofițer și un subofițer, mâncau cot la cot, cu trupa. Alături de Suveran și de Marele Voevod, dnii Al. Vaida-Voevod consilier regal, generalul Ilcuș, ministrul Radianu, rezidentul regal C. Tătaru, mâncau din gamelele trupei, închinând din ceștile smălțuite.

Regele s'a adresat soldaților zicând:

Ostași, — Fericit de a avea acest prilej al sfințelor sărbători ale Crăciunului ca să viu în mijlocul vostru, ridic paharul acesta pentru sănătatea soldaților din garnizoana Cluj: La mulți ani!

Pe celelalte fronturi, soldații au fost vizitați, din încredințarea Suveranului, de către dl prim-ministru Gh. Tătărescu și alți membri ai guvernului.

Darul Suveranului. Voevodul Culturii românești, M. Sa Regele Carol al II-lea, a trimis soldaților de toate armele 60 mii de volume, ca dar de sfințele sărbători ale Crăciunului. Sânt, aceste volume, cele mai alese lucrări ale scriitorilor români. Cinstirea făcută ostășimii este, în același timp, și cinstirea adusă purtătorilor români de condei. Darul regal a produs soldaților cea mai curată bucurie.

Instalarea I. P. S. Nifon. —

Inscăunarea înalt Prea Sf. Nifon Criveanu la Craiova s'a săvârșit Joi în 21 Decembrie 1939, într'un cadru solemn. Au participat la acest act memorabil reprezentanții înaltului Guvern, ai Bisericii, autoritățile locale, civile și militare, clerul și mulțime de credincioși. Rezi-dența Regală a ținutului Olt în frunte cu Escelenta Sa, Domnul Dinu Simion a pregătit programul serbării de înscăunare.

Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae al Ardealului, a fost prezentat la această serbare prin delegatul său, P. C. Tr. Scorobeș, consilier arhiepiscopesc, care a făcut noului Mitropolit urări de lungă, rodnică și binecuvântată păstorie. Bucuria credincioșilor noii Mitropolii e bucuria întregii Biserici ortodoxe naționale, care prin noua instituție reînnoiește conservarea Arhipăstorului, a Clerului și a poporului în slujba lui Dumnezeu și a fericirii neamului.

I. P. Sf. Nifon ia în primire o glorioasă moștenire bisericească și națională. Dumnezeu să-i ajute ca s'o îmbogățească prin biruințe nouă. — **Coresp.**

Abonați organul național-bisericesc

„Telegraful Român”

Invităm iubiiții noștri cetitori și abonați ca, în cercul cunoșcuților și prietenilor, să stăruiască spre răspândirea ziarului care intră, cu numărul de față, în al 88-lea an de existență.

Telegraful Român, sprijinit de condeie încercate și viguroase, va contribui și mai departe: cu articole, informații note, de interes general, la desăvârșirea muncii necurmăte ce o poartă pentru neam și biserică.

Abonamentele se fac prin mandat postal adresat către:

Administrația Telegraful Român, Sibiu.

Rugăm a se scrie legibil: numele abonatului și locuința sa.

Redacția și Administrația Telegrafului Român

† Emil Oltean

În ajun de praznic împărătesc, în preajma Crăciunului din anul Domnului 1939 s'a stins fulgerător de repede viața pământească a valorosului episcop al bisericii ortodoxe române din Blaj, Emil Oltean.

A fost un om modest în slujbe și străluciri deșarte, dar mare în credință și nebiruit în lupte. A iubit cu toată puterea sufletului său adevărul, și pentru biruința deplină a dreptății a luptat până în ultimile clipe ale vieții sale. S'a ridicat năprasnic totdeauna contra tuturor nedreptăților și nu s'a plecat nici odată în fața celor ce au ajuns prin minciună și fraudă mari și puternici. Prin viața și faptele sale a scris pagini glorioase în Istoria luptelor naționale și în Istoria Bisericii ortodoxe române din Blaj. Amintirea câtorva din atitudinile pe care le-a avut E. Oltean în fața greutăților vieții, vădesc structura sufletescă a unui om, care s'a ridicat totdeauna deasupra nivelului comun.

Erau vremurile stăpânirii ungu-rești. Sub jugul tot mai apăsător, Românii erau stingheriți până în cele mai mici posibilități de manifestare națională. Blăjenilor li se puneau piedeci uriașe ca să nu poată înfiripa un nucleu de viață românească în jurul unei case. Chiar dreptul de proprietate asupra localului, în care se proiectase viitoarea casină, le-a fost contestat. În fața amenințărilor de tot felul, în fața pericolului care pândeau pe oricine ar fi îndrăznit să nu se resemneze în fața forței, toți românii s'au retras, căutând să-și salveze viața și averea. E. Oltean a fost singurul om care a rămas dârz pe frontul de luptă. Și-a pus în joc toată averea și întreg viitorul său și al familiei sale, ducând un proces până la curtea de casație din Budapesta. În ultima instanță a câștigat procesul, a câștigat dreptul pentru casina românilor din Blaj și toată răsplata primejdiilor cărora s'a expus, a ostenelelor și cheltuielilor pe care le-a suportat E. Oltean, s'a cuprins în mulțumirea sufletescă pe care a avut-o prin faptul că adevărul a triumfat.

În acele vremuri de grele asupri pentru Români, piatra de pe Câmpia libertății, acest semn văzut al idealurilor românești, a fost trântită la pământ de dușmanii neamului nostru. E. Oltean, în care pulsa toată demnitatea mândriei naționale, nu putea să suporte o asemenea jignire. De aceea, el și-a pus în joc viața, a nesocotit puterea baionetelor maghiare, a pornit și a înălțat iarăși la locul ei de cinste piatra visurilor românești. Emil Oltean a fost un neînfricat luptător naționalist, un ostaș care s'a bătut vitejește și a câștigat respectarea drepturilor românești în Blaj.

În timpul asupririlor ungu-rești a purtat război cumplit contra dușmanilor neamului; în timpul României-Mari Emil Oltean a luptat cu toată indignarea sufletului său curat, contra tuturor acelor care călcau în picioare dreptatea, care asupreau pe cei fără de putere și exploatau pe cei lipsiți de apărare. Emil Oltean a fost până în cea din urmă clipă a vieții sale apărătorul dreptății în Blaj, avocatul drepturilor celor umiliți, nădejdea și mângâietorul tuturor celor săraci.

Dar mai presus de toate Emil Oltean a fost purtătorul steagului credinței adevărate. Într-o anumită vreme, în întreg Blajul, Emil Oltean era singurul creștin ortodox, care îndrăznește să-și manifesteze deschis convingerile sale religioase. El a fost omul de granit, în sufletul căruia, cu toate meșteșugurile uneltiri papistase și cu toate loviturile crâncene pe cari le-a primit, nu s'a măcinat nici un bob din tăria credinței strămoșești. El a fost omul care a lup-

tat o viață întreagă singur contra unui oraș întreg și a rămas până la moarte „credincios adevărului” și nebiruit în dreapta credință creștină.

Cea mai arzătoare dorință a sufletului său a fost să vadă înălțându-se în cetatea Blajului unit mândră și strălucitoare biserica moșilor și strămoșilor săi. Și Dumnezeu, prin înțelepciunea, puterea și bunătatea marelui Mitropolit al Ardealului Dr. Nicolae Bălan, i-a hărăzit să vadă a avea această dorință a sufletului său. În imina Blajului s'a ridicat, adevărată operă de artă, lăcaș de închinare dreptei credințe creștine, măreață biserică ortodoxă.

Când Emil Oltean a aflat pentru prima dată de hotărârea marelui său Ierarh, de a începe lucrările pentru ridicarea unei biserici ortodoxe în Blaj, copleșit de bucurie, l-a podidit lacrimile, a căzut în genunchi, a înălțat mâinile spre cer și a mulțumit lui Dumnezeu

că l-a învrednicit să ajungă să trăiască asemenea clipe și a mulțumit apoi Ierarhului său fiindcă a luat asemenea hotărâri. Emil Oltean s'a străduit ca nime altul, a muncit fără preget, a jertfit toate puterile sale și a stat zi de zi și clipă de clipă lângă lucrările de înălțare a bisericii ortodoxe din fața casei sale. A fost episcopul înțelept care a adunat ban lângă ban, a chivernisit bine averea și a turnat în operă nemuritoare rodul episcopiei sale.

Dar ostenelele i-au fost răsplătite. Cel dintâi cântec funebru pe care l-au intonat cele trei clopote noi ale bisericii ortodoxe din Blaj, a fost închinat vredniciei lui Emil Oltean. Episcopul acesta vrednic a fost cel dintâi călător pe drumul veșniciei, care a pornit din Blaj însoțit de glasul clopotelor pe care le-a dorit ca nime altul...

Și sufletul lui curat, mulțumit de cât a putut realiza pe pământ, urcă acum spre Dumnezeu pe scara de aur, pe care Fiul Omului a coborât să mântuească întreg neamul omenesc.

Pr. Sp. Cădea

Probleme-Recensii-Comentarii

Am sărbătorit praznicul Nașterii Domnului, care, an de an, aduce bucurie sfântă în sufletele celor ce cu credință și cu dragoste îl așteaptă.

Sărbătoarea a Crăciunului coborât, în sufletele noastre, liniștea divină ce ne duce cu gândul la luminata noapte de acum aproape două mii de ani, când în staulul din Vifleem s'a împlinit prorocia de demult a lui Isaia prorocul.

Fiul lui Dumnezeu se smerește pe sine, chip de om luând, născându-se nu în palat, ci într'un staul dela marginea Betleemului, pentruca să împace pe om cu Dumnezeu, și să-l ridice din robia păcatului.

Nașterea Domnului este praznicul păcii: Fiul lui Dumnezeu a venit să aducă împăcare pe pământ. Această solie a fost adusă omenirii și astăzi prin Nașterea Domnului. Hristos se naște din nou în sufletele tuturor, cari își deschid cu dragoste inimile ca să-L primească.

„Pe pământ pace între oameni bunăvoire”, ar trebui să aibă răsunet în sufletul tuturor popoarelor.

Hristos ne imbie pacea, o pace evanghelică, peste care să domnească Dumnezeu, Împăratul păcii.

Dacă această pace ar încolți în sufletele tuturor popoarelor și ale conducătorilor, ar înceta zângănitul armelor și ar domni în lume bunăvoirea, pe care îngerii o vestesc lumii prin Nașterea lui Hristos.

În zilele grele, prin care trece omenirea, țara și neamul românesc, atât de adânc legat de marele praznic, mai mult ca oricând își îndreaptă gândurile și își deschid larg porțile sufletului, primind pe Hristos și rugându-L să sălășluească pacea între toate neamurile lumii. De Dumnezeu ca Pruncul, din ieslea umilă, să reverse asupra celor învrâjbiți duhul bune înțelegeri, împlinindu-se astfel cântarea îngerească:

Pe pământ pace între oameni bunăvoire. — Pr. Remus Mircea.

Dansuri — în timpul postului. — În câteva rânduri, atât în anul trecut, cât și mai înainte, ni s'a dat prilejul nedorit de a ne ridica glasul împotriva așa ziselor ceaiuri dansante în vreme de post.

Nu sântem singurii, cari am cerut să se respecte cultul nostru, aducând aminte celor ce organizau astfel de petreceri, că rânduețile bisericii noastre opresc dansurile cât timp durează postul.

Acum, eată ce ni s'a dat să cetim în ziarul *Neamul Românesc* (din 21 Dec. a. tr.): „Ceaiurile dansante se anunță

zilnic, cu destulă lipsă de rușine, până în ajunul Crăciunului... Se caută pretexte, și ele se găsesc, de sigur, repede pentru aceste petreceri cu tîmbălău și lăutari în timpul postului care le interzice. Nu se gîndește nimeni cît se sapă la temelia vieții noastre naționale, întreținută veacuri dearîndul numai prin păstrarea datinilor strămoșești și prin respectarea cultului nostru care ne-a salvat și ne-a făcut să putem străbate toate vremurile de vitregie. Nu se gîndește nimeni că prin nimic nu se sapă mai ușor la temelia acestei vieți, de cît prin abaterile dela porunca moralei religioase.

Și noi am dori să intervină aceia cari au datoria să se gîndească.”

INFORMAȚIUNI

Facă Domnul ca anul nou 1940 să ne aducă tuturor: pace, sănătate și hotărârea de a lucra și a trăi cât mai creștinește!

Moartea unui profesor universitar. Facultatea de litere a universității clujene a îndurat o grea pierdere prin moartea lui Dr. Nicolae Drăgan, titularul catedrei de istoria literaturii vechi. Ca om de știință, profesor, decan, rector, prorector și primar al Clujului, a întâmpinat pretutindeni respect și simpatie. Academia Română îl chemase nu de mult între nemuritorii săi, ca membru activ. Lase după sine numeroase lucrări, studii, comunicări, o voluminoasă publicație: *Românii în veacurile IX—XIV pe baza toponimiei ș. a.* A trăit abea 55 de ani, ca unul dintre cei mai distinși și talentați fii ai tinutului grănițeresc năsăudean.

Sărbătorire. Eminentul nostru istoric, prof. I. Lupaș, neînfricatul luptător național, împlinind vârsta de 60 de ani va fi sărbătorit după cuviință în calitate sa de profesor universitar, academician, scriitor și bărbat al bisericii ortodoxe naționale. Comitetul organizator al sărbătorii, constituit în Cluj, pregătește un volum omagial închinat jubilatului.

În slujba ortodoxiei și a românismului se va înființa, în Sighetul Maramureșului, o școală normală de băieți ortodoxă, având să funcționeze sub conducerea episcopiei noastre de acolo. Aduarea deputaților a votat proiectul de lege prezentat de ministerul educației naționale în vederea întemeierii acestei școli.

Sărbătorile Crăciunului la Sibiu

Zilele Nașterii Domnului au fost sărbătorite la Sibiu cu obișnuita cucernicie și reculegere sufletescă, toată lumea credincioșilor din oraș concentrându-se la sfintele slujbe din catedrala mitropolitană. Timpurile serioase prin care trecem, cu îndemmurile lor grave, au făcut ca această concentrare în preajma altarului să aibă un caracter de mai multă interioritate. S'a înțeles mai bine ca totdeauna semnificația mântuitoare a coborării Fiului lui Dumnezeu pe pământ, înalta valoare a păcii cântată de îngerii în noaptea sfântă și neputința omenirii de-a rezolva problemele ei de viață fără Iisus Hristos. Ca în tot cuprinsul românesc, s'a arătat mai multă înțelegere colindelor, milosteniei și scumpelor noastre datini religioase.

În prima zi de Crăciun a slujit un sobor de 11 preoți și 4 diaconi, în frunte cu P. C. Păr. consilier Tr. Scorobef.

Din cauza unei răceli credincioșii n'au putut avea ca în toți anii trecuți satisfacția sufletescă să-L vadă slujind și să-L audă cuvântând pe I. P. Sf. nostru Arhiepiscop Nicolae. Pastorală de Crăciun a citit-o P. C. Păr. Protopop Gh. Maior.

Cu aceeaș amplasare și reculegere sufletescă a fost sărbătorit și ziua II-a și a III-a de Crăciun.

Act de mulțămire. Credincioșii sfinte noastre biserici din comuna Amnaș-Sibiu aduc cele mai calde mulțămiri dlui Ioan I. Predovici, procuror la înalta curte de casație, București, precum și On. Sale familii, pentru frumosul dar cu care ne-a înzestrat sfânta biserică de sfintele sărbători, — anume: un rând de odăjdii de mare valoare. — Pr. J. Giurgiu.

Societatea „Sf. Gheorghe” a elevilor ort. dela liceul din Sibiu „Gh. Lazăr”, de sub conducerea părintelui profesor I. Beju, a ținut Duminecă, 17 Decembrie 1939, ședință festivă, închinată Nașterii Mântuitorului. Un program ales, compus din lucrări originale, declamări și coruri, a creat o atmosferă sărbătorească, pe care au trăit-o din plin elevii și profesorii, în frunte cu directorul școlii. Disertațiunea elevului Ștefan I. cl. VIII-a, despre „Nașterea Domnului, solie a unei noi lumi”, a produs o impresie puternică în sufletul auditorului, — nu mai puțin celelalte producțiuni ale tineretului.

Episcopul romano-catolic de Oradea și Satu-mare, Ștefan Fiedler, a demisionat. Vaticanul, primind demisia, a delegat în locul său pe episcopul Márton Aron dela Cluj. — Demisionatul episcop a desfășurat, oactivitate politică ce nu servea interesele statului, de a cărui penzie se va împărțiși acum.

Episcopie reformată (calvină) s'a înființat în Oradea pentru credincioșii din județele: Arad, Bihor, Caraș, Maramureș, Satu-mare, Severin, Timiș-Torontal și plășile Valea lui Mihai și Careii-mari.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 31 Decembrie 1939, va predica părintele consilier Tr. Scorobef; ear Luni 1940 (Anul nou) va predica părintele protopop M. Neagu.

CARTI ȘI REVISTE

Anuarul Institutului de istorie națională, publicat de Alex. Lapedatu și Ioan Lupaș, profesori universitari. Tomul VII (1936—1938). Impr. națională, București, 1939. — Un mare volum, de XI+935 p., care, ca și tomurile precedente, face deosebită cinste atât autorilor, cât și universității Regele Ferdinand I, Cluj.